

finder sig, og Landmændene giver ikke Afkald paa denne Produktion uden at være tyvunge dertil, fordi Raaproduktet — i dette Tilfælde Majs — er steget saa uhyre i Pris.

Naar man taler om de høje Priser paa Landbrugsprodukter, maa man erindre, at i det frie Erhverv er der altid en Chance og en Risiko. Vi har undertiden været nede paa meget lave Priser. Jeg er gammel nok til at kunne huske, at vi f. Eks. for levende Kreaturer kun fik 12—14 Øre pr. Pund, nu er vi oppe paa 40 Øre for de bedste. Men den Gang var der ikke Tale om nogen Minimumspris, da maatte man nøjes med, hvad man kunde faa. For Svin fik man f. Eks. kun 18 Øre pr. Pund levende Vægt, men der var ikke Tale om, at man vilde komme Landbruget til Hjælp, for at det kunde komme over den Krise. Dette havde naturligvis til Følge, at adskillige Landmænd maatte erklære sig konkurs. Som sagt, der er altid en Risiko og en Chance i det frie Erhverv, og det er der ogsaa for Landbrugets Vedkommende.

Det er altsaa uhyre vigtigt, at der foregaar en betydelig Import, men det vigtigste af alt er naturligvis at sikre, at der er tilstrækkeligt Brødkorn, og derfor vilde det rigtigste selvfølgelig have været, at der straks efter den forfærdelige Krigs Begyndelse var blevet foretaget en Optælling af de Beholdninger, vi havde af Brødkorn. Paa Grundlaget heraf kunde man saa have dannet sig et Skøn over, hvormeget der skulde indkøbes, for at vi kunde have tilstrækkeligt til næste Høst. Nu er det saa let at være bagklog, men jeg er overbevist om, at ikke en eneste kunde have staaet op og haft paa rede Haand, hvad der da skulde gøres. Vi naar aldrig nogen Sinde, trods al Oplysning, saa vidt, at vi formaar at løfte blot en Flig af det Forhæng, der fører ind til Fremtidens Land: hvad der ligger i Fremtiden, er dunkelt for os alle. Men man kan naturligvis sige, at de, der er vore Førere i dette Øjeblik, det nuværende Ministerium, i høj Grad har manglet genialt Blik og Fremsyn, hvad man kunde have ønsket, de havde været i Besiddelse af. Optællingen kom sent, og at Indkøbene var for smaa, kan vi alle være enige om. Det første Skridt, der blev gjort, var Udstedelse af et Forbud mod Opfodring, og dette Forbud virkede meget ubehageligt i store Landbrugskredse. Alligevel fandt man sig efterhaanden i det, idet hver eneste fornuftig Landbruger ræsonnerede som saa: Er der virkelig ikke mere Rug,

end der er nødvendig til Ernæring for Menneskene, maa vi naturligvis finde os i, at Menneskene gaar først, og saa se, hvorledes vi faar det tilstrækkelige Foder til vore Besætninger. Paa de fede Egne har man i Virkeligheden ingen Grund til at beklage sig, de har der en udstrakt Kornavl og har gennemgaaende faaet meget høje Priser paa næsten alle Kornsorter. Man kan ikke forstaa, hvorledes Majs, der altsaa spiller saa stor en Rolle, fordi man maa have det som Erstatning for den Rug, man skal aflevere, kan holdes i den høje Pris, som vi nu maa give for den. Jeg har nok hørt den højtærede Indenrigsminister en hel Del Gange spørge, hvorfor vi taler om en Pris for Majs af 23 Kr. pr. 200 Pund, men Sagen er, at vi nævner den Pris, højtærede Minister, fordi vi ikke kan købe den billigere, i hvert Fald ikke i Vestjylland, og jeg har for Resten for en halv Time siden talt med en sjællandsk Landmand, der sagde, at man heller ikke her kunde faa den billigere. Og saa kan det jo ikke nytte, at man staa og vifter med 14—16 Kr. Vi er en hel Del Landmænd til Stede her, og hvis Ministeren kan love os Majs til den Pris, saa tager vi ham paa Ordet, vi andre er ikke i Stand til at skaffe den til saa billig en Pris.

Det er for Resten ikke til at forstaa, hvorfor Majs er saa dyr, da den jo er købt til billige Priser. Det, der gør den dyr her, maa vel være en ublu Avance og nogle ublu Fragter. Og her forekommer det mig, at der var Grund til at regulere, her er et Omraade, hvor der var Grund til at skride ind mod Kapitalismen, for det er jo de store Skibsredere og de store Korngrosserere, der tjener Pengene. Naar man kan fratage Landmændene, særlig paa de magre Egne, deres Rug, var det saa ikke muligt at regulere her. Der var vel Mulighed for at regulere Fragterne og sige til Skibsrederne, at de skal nok have en ordentlig Fortjeneste, men den skal ikke gaa ud over alle Grænser. Vi har i dette Ting været saa tilbøjelige til at rase mod Kapitalismen, her var et Omraade, hvor der var Grund til, særlig for et radikalt Ministerium, at forsøge at faa nedsat Fortjenesten, søge at faa en betydelig Nedsættelse af Fragten og en betydelig Nedsættelse af den Avance, som Korngrossererne øjensynlig maa have. Jeg hørte den højtærede Minister sige forleden, at det er et nordisk Spørgsmaal, thi den indenlandske Tonnage slaar ikke til, vi maa nødvendigvis ogsaa bruge fremmede Skibe.